

Botos Ferenc

Ananké

csendesen nézem
 a zúgó zsilip felett
 hintázó pókot
 hold süt szobádba
 miben reménykedhetsz még
 megbotló árnyék

Koromszín úton

májusi napfény
 kátrányszagú hamucsend
 ez itt a rámpa
 hűlő árnyékban
 egy gyári márkajelzés
 még olvasható

Petőcz András

Aki voltam

Van úgy, hogy néz, hogy ámul csak az Isten,
 hogy mennyi a minden, mennyi a minden,
 hogy lám, a sok, az éppen nem kevés,
 és fárasztó a tevékenykedés.

Kezdődhetett ezzel: megszülettem én.
 Alig se csenevész, vidám kis legény.
 Aztán meg rám nézett, barátom, Isten,
 és hogy a barátom, nem nagyon hittem.

Talán Lucifertől vehette kölcsön
 szokását, hogy ne nagyon költsön
 szegény enmagamra.

Megmaradtam annak, aki voltam,
 örökké sietvén, örökké loholtan,
 mindig elmaradva.